

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Přípravný výbor Honebního společenstva Bezděkov – Štěpánov**, se sídlem Štěpánov 5, Chotěboř, zast. JUDr. Milošem Jedličkou, advokátem se sídlem Masarykova 439/9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) D&s group, a. s.**, se sídlem Chrudimská 162, Ždírec nad Doubravou, **II) Městys Libice nad Doubravou**, se sídlem Zámecká 47, Libice nad Doubravou, **III) Myslivecké sdružení Horní Studenec**, se sídlem Horní Studenec, **IV) Honební společenstvo Podmoklany**, se sídlem Podmoklany 54, Horní Studenec, **V) Honební společenstvo Libice nad Doubravou**, se sídlem Libice nad Doubravou, **VI) Město Ždírec nad Doubravou**, se sídlem Školní 500, Ždírec nad Doubravou, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2013, čj. KUJI 44965/2013, sp.zn. OLVHZ 1033/2013 Fr-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2015, čj. 31 A 15/2013-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Návrhem ze dne 27. 10. 2012, podaným Městskému úřadu Chotěboř (dále jen „správní orgán I. stupně“), žalobce navrhl zapsání Honebního společenstva Bezděkov – Štěpánov do rejstříku honebních společenstev a také uznání honitby Bezděkov – Štěpánov. Navrhl, aby honitba byla uznána v celkové výměře 742,5219 ha, a to včetně 67, 2677 ha přičleněných pozemků jiných vlastníků. V příloze návrhu pak mj. doložil i seznam členů

navrhovaného honebního společenstva, kteří vlastní souvislé honební pozemky o celkové výměře 673,6802 ha a mapové zákresy honitby Bezděkov - Štěpánov. Správní orgán I. stupně zjistil, že některé honební pozemky, na nichž žalobce plánuje uznat novou společenstevní honitbu, jsou součástí stávajících uznaných společenstevních honiteb Horní Studenec a Cerhovka Libice nad Doubravou. Aby nedošlo k narušení územní integrity těchto honiteb, správní orgán I. stupně odmítl návrh žalobce na zapsání Honebního společenstva Bezděkov – Štěpánov do rejstříku honebních společenstev a současně odmítl uznat i společenstevní honitbu Bezděkov – Štěpánov.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, kterou krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezákonnost rozsudku spatřuje v nesprávném výkladu § 17, § 18 odst. 1 a § 20 odst. 2 a navazujících ustanovení zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti. Ve správním řízení i v řízení před soudy údajně nebylo zjištěno, že by stěžovatel nesplňoval podmínky pro registraci honebního společenstva a také návazné uznání honitby, v tomto směru ostatně nebyl ani vyzván k doplnění jeho podání. Navzdory tomu, že stěžovatel splnil podmínky dle § 20 odst. 2 a § 18 odst. 1 zákona o myslivosti, správní orgány jeho návrh s poukazem na to, že nejsou volné honební pozemky, odmítly. Stěžovatel navíc dodává, že by vznik nového honebního společenstva neznamenal zánik stávajících honebních společenstev a jimi užívaných honiteb; pouze by došlo k úpravě jejich hranic a snížení jejich výměr ve prospěch nově vzniklého honebního společenstva.

[4] Krajský soud neakceptoval legální úsilí vlastníků honebních pozemků o vyvázání jejich pozemků z dosavadní honitby a dále snahu o uznání honitby nové. V rozporu s právními závěry NSS vyslovenými v rozsudku čj. 5 As 78/2010-133 nepřipustil změnu honitby na základě vůle vlastníků honebních pozemků. Argumentace krajského soudu vede k tomu, že vytvořená honební společenstva a honitby vlastníci pozemků nesmějí změnit. Budou tak nekonečně dlouho omezení na svých vlastnických právech. Takový stav se svojí povahou blíží poměrům vazalstva.

[5] Vlastníci honebních pozemků, kteří zakládají nové honební společenstvo, nemohli uplatňovat svá práva na valných hromadách stávajících honebních společenstev, neboť jejich členství z titulu vlastnictví stejných honebních pozemků bylo v rozporu se zákonem o myslivosti. Proto také nebyli členy jiných honebních společenstev. Jejich snaha uplatnit vlastnická práva na valných hromadách dotčených honebních společenstev (např. návrhem na rozdělení stávajících honebních společenstev nebo honiteb) by byla zjevně neúspěšná, neboť jsou v menšině.

[6] K závěrům Ústavního soudu uvedeným v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/03, tj. že výkon práva myslivosti je možný i proti vůli vlastníka honebního pozemku a že myslivost je prostředkem k dosažení úkolu státu vyplývajících z čl. 7 Ústavy, stěžovatel upozorňuje, že mu jde o dosažení souladu práva a vůle vlastníků honebních pozemků s výkonem práva myslivosti. Stěžovatel, resp. vlastníci honebních pozemků, kteří jej tvoří, totiž usilují o to, aby úkoly vyplývající z čl. 7 Ústavy sami mohli naplňovat v rámci nově založeného honebního společenstva. Proto stěžovatel nesouhlasí s tím, že nová honitba může vzniknout pouze na pozemcích, které tvoří stávající uznanou honitbu. Je věcí správního orgánu, aby v řízení dle § 31 zákona o myslivosti rozhodl o případných změnách dotčených honiteb.

pokračování

[7] Žalovaný odkázal na jeho vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud kasační stížnosti zamítl. Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Před posouzením kasační stížnosti Nejvyšší správní soud hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom žádné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Ze správního spisu mj. vyplynulo, že na základě projevu vůle dvaadvaceti vlastníků honebních pozemků zaniklo posledním dnem roku 2012 jejich členství v Honebním společenstvu Libice nad Doubravou (toto společenstvo spravuje honitbu Cerhovka – Libice nad Doubravou). K témuž datu stejným způsobem zaniklo členství osmi vlastníků honebních pozemků v Honebním společenstvu Podmoklany (spravuje honitbu Horní Studenec). Na svých pozemcích tito vlastníci zamýšleli vytvořit nové honební společenstvo. V řízení o návrhu stěžovatele na zapsání Honebního společenstva Bezděkov – Štěpánov správní orgán I. stupně dovodil, že členství těchto osob ve výše jmenovaných honebních společenstvech sice zaniklo, nicméně bez nároku na vynětí jejich honebních pozemků ze stávajících společenstevních honiteb. Nevznikly tak volné honební pozemky, tj. pozemky, které nejsou součástí žádné uznané honitby, na nichž by nové honební společenstvo mohlo vzniknout. Návrhy stěžovatele proto správní orgány pro nesplnění podmínky minimální výměry honitby odmítly.

[11] Mezi účastníky není sporné, že honební pozemky celkem třiceti vlastníků, na nichž mělo být nové honební společenstvo utvořeno, patří do stávajících honiteb. Stěžovatel nicméně v průběhu správního a žalobního řízení tvrdil, že splnil zákonné podmínky pro zapsání a uznání jeho honebního společenstva, neboť prokázal, že jeho budoucí členové vlastní celkem 673,6802 ha honebních pozemků, což je více než 500 ha vyžadovaných § 17 odst. 7 zákona o myslivosti.

[12] Klíčovou otázkou tohoto případu je, zda k návrhu přípravného výboru honebního společenstva může příslušný správní orgán do rejstříku honebních společenstev zapsat a honitbu uznat i takovému honebnímu společenstvu, jež má vzniknout na honebních pozemcích, které současně patří do jiných již existujících honiteb.

[13] Nejvyšší správní soud se se stěžovatelem ztotožňuje, pokud tvrdí, že vlastníkův honebních pozemků, kteří splnili veškeré zákonem stanovené podmínky, je orgán státní správy myslivosti povinen honební společenstvo zaregistrovat; to ostatně plyne z § 20 odst. 2 zákona o myslivosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2007, čj. 1 As 47/2005-72).

[14] V projednávaném případě správní orgány ovšem odmítly registraci a uznání honitby, neboť stěžovatel nesplňoval podmínky vyplývající z § 20 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 17 odst. 7 téhož zákona, tj. celková výměra honebních pozemků ve vlastnictví osob uvedených v seznamu jeho členů nedosahuje 500 ha. Stěžovatel sice tvrdí, že mu má být uznána honitba na pozemcích, které vlastní jeho členové, tyto honební pozemky nicméně patří do jiných stávajících honiteb.

[15] Zdejší soud má za to, že honitbu na určitých honebních pozemcích může užívat pouze jediné honební společenstvo. Plyne to z povahy věci, neboť využívání stejných pozemků dvěma a vícero honitbami by mohlo vést k nadměrnému lovu zvěře, ale také např. k nedostatku jednotné koncepce zabezpečení ochrany zvěře, jakožto přírodního bohatství státu [čl. 7 Ústavy, k tomu srov. nálezy ÚS ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03 (N 226/43 SbNU 541; č. 49/2007 Sb.) a ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06 (N 41/44 SbNU 517; č. 149/2007 Sb.)]. Ani ze smyslu a účelu příslušných ustanovení zákona o myslivosti (zejména § 17 až § 31) rozhodně nevyplývá, že by na jednom honebním pozemku mohly působit dvě, či více honiteb, resp. honebních společenstev (viz usnesení NSS ze dne 18. 1. 2013, čj. 8 As 6/2012-204, věc *Honební společenstvo Poštorná*, bod 49; obdobně srov. i rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, čj. 9 As 18/2007-109). Pokud tedy na pozemcích označených stěžovatelem hospodaří jiná honební společenstva, nemůže na těch samých pozemcích svou činnost vykonávat nové honební společenstvo.

[16] Spolu s návrhem na zapsání honebního společenstva a uznání honitby stěžovatel předložil seznam honebních pozemků. Ty však bez toho, aniž by se jich stávající honební společenstva vzdala, nebyly způsobilými k vytvoření nové honitby. Proto stěžovatel nesplnil podmínky vyžadované § 17 odst. 7, a tím ani § 20 odst. 2 a § 18 odst. 1 zákona o myslivosti. Správní orgány i krajský soud tuto právní otázku posoudily správně.

[17] Stěžovatel se mylně domnívá, že rozsudek ze dne 25. 3. 2011, čj. 5 As 78/2010-133, věc *Honební společenstvo Lhota – Vlaseňice* zakládá právo vlastníků, kteří z dosavadních honebních společenstev vystoupili, vyvázat z původní honitby i jejich pozemky. Zdejší soud v závěru odůvodnění rozhodnutí sice uvedl, že si je vědom náročnosti a složitosti rozdělení honitby, navíc tehdejšího stěžovatele upozornil na případný postup podle zákona o myslivosti, nicméně z této formulace nelze abstrahovat, jak činí stěžovatel, žádný závazný právní názor. Význam tohoto rozsudku pro projednávaný případ je přitom zcela odlišný od toho, co tvrdí stěžovatel. Soud totiž pouze potvrdil, že se zánikem členství vlastníka honebních pozemků v honebním společenstvu nelze spojovat vyčlenění jeho pozemků z honitby, jejímž držitelem [§ 2 písm. m) zákona o myslivosti] je toto honební společenstvo (stejně též již cit. rozsudek čj. 9 As 18/2007-109).

[18] Změna správního rozhodnutí o uznání (stávajících) honiteb nemůže nastat jen v důsledku zániku členství vlastníka pozemku v těchto honebních společenstvech. Proto pokud v projednávaném případě budou vystoupivší členové honebních společenstev mít v úmyslu vykonávat právo myslivosti v nově uznané honitbě, mohou takového stavu dosáhnout za použití institutů, které jim k tomu zákon o myslivosti výslovně dává, tedy zejména *změny* stávajících honiteb dle § 31 zákona o myslivosti. Pro vytvoření nové honitby na obsazených honebních pozemcích je třeba dodržet posloupnost řízení, které zákon o myslivosti předpokládá. Nejprve musí dojít k změně stávajících honiteb, z níž budou vyvázané konkrétní honební pozemky a až poté může být na těchto pozemcích uznána nová honitba.

[19] Jelikož krajský soud vyložil stěžejní závěr cit. rozsudku NSS správně, nelze dovozovat, že nerespektoval judikaturu. Tato námitka není tudíž důvodná.

[20] Nedůvodná je rovněž výtká, že kdysi vytvořená honební společenstva a honitby vlastníci pozemků nemohou nikdy změnit a že omezení na jejich vlastnických právech se blíží právním poměrům vazalstva. Je pravda, že vyjmutí části pozemků ze stávající honitby lze snadněji dosáhnout s podporou valné hromady honebního společenstva (§ 31 odst. 2 věta první zákona o myslivosti preferuje dohodu držitelů dotčených honiteb). Nedohodnou-li se však vlastníci dotčených honiteb na předložení společného návrhu na změnu honitby, může návrh podat kterýkoliv z nich (§ 31 odst. 2 věta druhá). Zdejší soud ovšem v této souvislosti upozorňuje, že hlavním kritériem pro povolení navrhované změny (ať již z iniciativy honebního společenstva

pokračování

nebo vlastníka) není souhlas všech vlastníků honebních pozemků, ale pouze skutečnost, že změnu *vyžadují* zásady řádného mysliveckého hospodaření (§ 31 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 1 citovaného zákona; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2014, čj. 7 As 106/2013-40, věc *Honební společenstvo BOROVSANY*).

[21] Nelze po správních orgánech ani vyžadovat, aby řízení o změně honitby zahájily v souvislosti s podáním návrhu na registraci nového honebního společenstva a uznání jeho honitby ex offio, neboť díkce § 31 odst. 2 jednoznačně definuje řízení o změně honitby jako řízení návrhové.

IV.

Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné činnosti nevznikly. Žádné náklady nevznikly ani osobám zúčastněným na řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu